

#_pozdrav_pre_braňa_holicka

Kolektívna inscenácia pod názvom #nejsem rasista_ale v réžii Braňa Holička svojím názvom explicitne odkazuje na svet moderných technológií (hashtag, podčiarkovník), takže divák dostáva menšiu upútavku, čo na javisku očakávať. Fenomén sociálnych sietí, neustále „hladkanie“ mobilov s cieľom dozvedieť sa všetko o ľuďoch, ktorí nás zaujímajú, dôraz kladený na sebaaprezentáciu prostredníctvom „selfie“ sa stáva v modernej spoločnosti bežným javom, nad ktorým sa však naše staré mamy neraz pozastavujú. Poskytovať svetu detaily o každom kroku? Fotiť sa minimálne stokrát, kým nenájdem dobrý uhol? Digitálny svet sa scvrkol na „lajky“, srdiečka, či „hashtagy“, ktoré však výrazným spôsobom sťažujú medzilidskú komunikáciu. Zvykli sme si na krátke, úsporné vety...

Fenomén digitálnych technológií a toho, aký majú dopad na náš súkromný a verejný život, sa rozhodol zachytiť aj režisér Braňo Holiček spolu s dramaturgičkou Kateřinou Menclerovou a s hercami Divadla Petra Bezruče. Ako uvádza v rozhovore uverejnenom v bulletine k inscenácii: „Zajímalo nás, čo spôsobuje negatívni jevy, ktoré môžeme pozorovať v „on-line svete“. A nejen to, snažili jsme se přijít i na to, jestli a případně jak moc se náš on-line svět prolíná s tím skutečným“ (Holiček, 2018, s. 4).

Prelínanie sveta technológií a reality reprezentuje v inscenácii muž v obleku (Miroslav Kudela), ktorý zastupuje reklamu na komerčné produkty (napr. paštéta Májka, krmivo Svět kočiček a pod.), odpočítava sekundy do ďalšieho videa, či mechanicky odrieka vetu, ktorá sa týka pravidiel používania súborov Cookies na internete. Jeho postava zastupuje on-line svet, je živým sprítomnením virtuálneho.

Herci Ondřej Brett, Jakub Burýšek, Lukáš Melník, Michal Sedláček a herečka Magdaléna Tkačíková reprezentujú súčasnú generáciu, závislú od používania internetu. Každý z nich využíva iné výrazové prostriedky – Brett suverenitu, Burýšek sa cíti najkomfortnejšie v úlohe nenápadného pozorovateľa, Melník sa pevne drží svojich názorov, Sedláček má sklony k násiliu a agresivite, a na prvý pohľad jemná Magdaléna Tkačíková dokáže prekvapiť ženskou nevyspytateľnosťou, súvisiacu napríklad s názorom, že divadlo nie je súčasťou kultúry. Herci sa v inscenácii zaoberajú pojmami, ktoré hýbu súčasným svetom – homosexualitou, migrantmi, a uvažujú nad zmyslom kultúry. Reprezentujú odlišné typy, vďaka čomu prichádza k slovným „prestrelkám“. Z hľadiska celkovej dynamiky inscenácie však nevytvárajú potrebné napätie. Možno je to ovplyvnené jednoduchým slovníkom a stereotypným vykreslením postáv, ktoré v inscenácii neprechádzajú zmenou (až na záverečnú pointu, ktorá má však koniec-koncov cyklický charakter, a tak sa znova stávame svedkami pozeraním do mobilu a hľadaním wi-fi).

Scéna Nikolu Tempíra tvorí veľká fotografia mora, ktorá symbolickým spôsobom odkazuje na množstvo informácií, ktorými sú vystavení užívatelia internetu. Vchádzanie postáv do mora funguje ako strihová skladba, ktorá však častým opakovaním stráca na svojej účinnosti. Kostýmy Lenky Odvarkovej odzrkadľujú pobrežnú atmosféru – herci majú na sebe krátke šortky, plavky, či trička v svetlých odtieňoch. Inscenácia poukazuje na to, ako médiá manipulujú ľudským vedomím a čo spôsobuje negatívne javy vo svete digitálnych technológií. Stávame sa svedkami toho, ako emocionalita prevyšuje racionálnu stránku charakteru človeka, ktorá pramení z odlišných názorov, ústiacimi do vzájomnej konfrontácie. Inscenáciu #nejsem rasista_ale by som odporučila študentom stredných škôl, pretože Holiček spolu s kolektívom jednoduchým a zrozumiteľným spôsobom poukazujú na dobu, v ktorej sa status človeka meria prostredníctvom komentárov na diskusných fórach.

Miroslava Košťálová / Blog festivalu Ost-ra-var / 2. 12. 2018

Umelina

Je bezpochyby úctyhodné, že Divadlo Petra Bezruče sa rozhodlo dať priestor reflexii súčasných problémov postfaktuálnej doby. Máme slobodu a máme právo sa vyjadriť k čomukoľvek. Rovnako môžeme isté skutočnosti ignorovať, k čomu vlastne prirodzene inklinujeme následkom zahltenia informáciami a selektujeme to, čo nám vyhovuje. Prestávame rozlišovať, čo je pravda a čo absurdný konštrukt na získanie pozornosti, či šírenie paniky a pod. To, že pravda neexistuje, je čoraz výraznejšie a v duchu tohoto faktu sa nesie i samotná inscenácia.

Autori nám ponúkajú výjav, ktorý sa odohráva na akejsi napodobenine pláže. Na nej sa stretáva päť postáv – každá z nich je spočiatku uzavretá vo svojej bubline mobilného telefónu, no keď prídu o internet, nastáva problém. Z idylickej ilúzie pokojného a zábavného scrollovania sa ocitáme v iracionálnej a komickej panike. Nanešťastie reálnej. Postavy sa začínajú konfrontovať, a prostredníctvom ich konfliktov sú nám prezentované názory a situácie, s ktorými sa môžeme denno denne stretnúť na internete. Panikou počnúc, fenoménom HOAXu pokračujúc a mŕtvym dieťaťom končiac.

Všetky otázky a témy v inscenácii sú relevantné a je dôležité sa nimi zaoberať. Je skvelé, že vznikla princípom kolektívnej tvorby a že v nej účinkujú herci, ktorých daná problematika zaujíma a majú potrebu ich reflektovať. Avšak napriek tomu, že režijno-dramaturgický koncept je spočiatku vcelku funkčný, začína časom pôsobiť titerne a samovyčerpávajúco. Postupne sme svedkami niekoľkých sekvencií, pričom každá z nich sa venuje inej tematike. Každá je však ukončená podobným spôsobom – aby sme sa mohli posunúť k ďalšej téme, postavy po každej "debate" odchádzajú zo scény ("do mora"), aby tak opäť a zas mohol prísť akýsi hybateľ, ktorý na scénu prináša vec, o ktorej sa bude diskutovať. Okrem toho nám tento muž z času na čas prečíta text reklamy či podobne, môžeme ho teda považovať za internetovú bublinu ako takú, v ktorej sú naši dovolenkári/diskutéri uzavretí aj napriek tomu, že nemajú pripojenie na internet – odrezaní od reality, riešiac nezmysly vážnym spôsobom a ignorujú vážne fakty. Situácie sa cyklia, až napokon jedna z postáv nachádza východ z umelej reality a pozoruje na javisku ostatné.

Formou, akou dialógy medzi postavami prebiehajú, je dokonale znázornená bežná internetová diskusia, pričom prvé z výstupov sú obsiahlejšie, no keď príde na témy ako plast a recyklácia či náboženstvo, vybaví sa pár replikami a opäť sa beží do mora. To je zvláštne, najmä preto, že všetky ostatné situácie mali prakticky rovnaký model. Napokon sa herci konfrontujú s publikom. Nevstupujú však do dialógu, nesnažia sa zbytočne aktívne apelovať.

Inscenácie #nejsemrasista_ale je zaujímavou generačnou reflexiou, ktorá nenáročnou formou ponúka divákovi, aby sa nad témami, ktoré spracúva, zamyslel a vyhodnotil ich sám. Bez pochyby je to počin z hľadiska spoločenskej zodpovednosti nesmierne sympatický.

Mário Drgoňa / Blog festivalu Ost-ra-var / 2. 12. 2018

Nejsem rasista, ale...jací jsme a kam se vytratila pravda?

Název hry - #nejsemrasista_ale - napovídá, že nás zavede do prostředí nechvalně známých internetových diskusí. Režisér Braňo Holiček má ovšem širší záběr a ve své hře se snaží postihnout jednání současníků, kteří pobývají více ve virtuálním světě než v tom reálném. V záplavě protichůdných informací se jen těžko mohou orientovat a rozeznat, kde leží pravda, o to vášnivěji však zastávají své názory. Inscenace měla premiéru v Divadle Petra Bezruče 18. května.

Děj se odehrává na pláži, v pozadí se tyčí kulisa moře a nebe, na písku leží čtyři muži a žena, někteří z nich tu jsou už deset minut před začátkem. Přilepeni k mobilům nevnímají okolí a pochechtávají se, náhle ztratí signál a bezvýsledně jej vyhledávají. Odkázáni na vlastní společnost se snaží nějak zabavit, koupání jim vystačí jen na chvíli. Mezitím korektně oblečený muž pronáší reklamní slogany a nepozorován postupně donáší pomazánkové máslo, vakcínu, kočku v přenosce, PET láhev, mrtvé dítě. Kolem toho pak dojde ke konfrontaci názorů na bruselské předpisy, očkování, přenosné nemoci, rodinu a homosexualitu, znečištění prostředí, divadlo, uprchlíky. Protikladné názory přerostou v nepřehledné a často vulgární hádky, dojde i k fyzickému napadání.

Braňo Holičko je známý z pražské Ypsilonky, kde uvádí vlastní hry formou autorského divadla. Zajímají ho témata manipulace a komunikace, závislost na virtuálním prožívání, prolínání online a offline světa. Téma nejprve prozkoumává a improvizovaně rozvíjí s dramaturgem a herci a pak zafixovává do dramatického tvaru, který mohou herci ozvláštnit jen v daných mezích. Podobně postupoval v případě hostování v DPB, přitom předpokládané téma internetové diskuse se smršlo do několika minut a na objemu nabytý reálný svět, do něhož jsou postavy vrženy poté, co se jim nedaří vrátit do virtuální reality, ke sledování her, písniček, zábavy. Můžeme prozradit, že nakonec se jim to podaří, když uhodnou heslo wi-fi potvrzující jejich přesvědčení o neexistenci pravdy.

Volná dějová linka nemá výraznější dramatické vrcholy, napětí udržují herci dialogem, mimikou, gesty a akcí či reakcí během zírání do mobilu. Postavy nemají jména a pro daný účel, kdy vyjdou ven z ulity umělého světa jen aby se zabavily a utloukly čas, to ani nepotřebují. Řízená improvizace není hercům DPB cizí. Jejich chování odpovídá zadání i poloze, kde se cítí nejvolněji. Ondřej Brett je tu jako výřečný, hlasitý suverén, převyšující ostatní zjevem, Lukáš Melník je ten přemýšlivější, co nerad uhne, Michal Sedláček je těžkopádnější a má blízko k násilí, Jakub Burýšek se prosazuje spíše nenápadně, křehká Magdaléna Tkačiková dovede zapůsobit ženskou obratností. Dohromady vytvářejí charakterové a názorové typy, které se různě spojují a napadají. Mimo jejich svět stojí neosobní reklamní agent a doručovatel Miroslava Kudely.

Inscenace hry - #nejsemrasista_ale – je šťastnou volbou na závěr sezóny vedené ve znamení společenskokritických témat. Ukazuje lidské vztahy a konflikty v postfaktické době, kdy se v protichůdných tvrzeních těžko hledá pravda a při prosazování názoru nerozhodují informace, ale emoce. Provádí to vyostřeně a přitom zábavně. Prostě divadelní jednohubka trvající malinko přes hodinu.

Milan Líčka / i-DIVADLO.CZ / 23. května 2018

Online svět se prolíná s realitou v inscenaci #nejsemrasista_ale

Pátá a poslední premiéra této sezóny pokračuje v trendu, který Divadlo Petra Bezruče nasadilo už na podzim loňského roku. Společenskokritické inscenace letošní sezóně dominují. Jak už vyplývá z názvu #nejsemrasista_ale, kritizovat se budou především internetoví diskutující. Autorem a režisérem inscenace je talentovaný režisér Braňo Holiček.

Mladý režisér Braňo Holiček tihl k divadlu už od dětství. Vedle herectví v divadlech se objevil také v několika televizních seriálech a filmech. Herectví vystudoval na Pražské konzervatoři, režii poté na katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Jeho práce byla dlouhodobě provázaná se Studiem Ypsilon. V roce 2013 získal Cenu Alfréda Radoka jako Talent roku. Ve své tvorbě se zaměřuje na autorské inscenace. Po titulech jako #jsi_user o závislosti na internetu nebo Demo demokracie o diskuzích se obě tato témata spojí v inscenaci #nejsemrasista_ale.

„Zabýváme se prolínáním offline a online světa a jeho důsledky. Zabýváme se tématem manipulace, jíž jsme v dnešní době obětmi všichni – bez rozdílu světonázoru. Zabýváme se člověkem v době, ve které jsou emoce a nejdůležitější informace a ve které pravda neexistuje,“ vysvětluje témata inscenace režisér. Vedle něj a dramaturgyně Kateřiny Menclerové se na tvorbě inscenace podíleli i samotní herci.

„Především je to kolektivní spolupráce celého týmu. Musíme se s celým týmem i s herci shodnout na tématu, které chceme předat divákovi,“ dodává Braňo Holiček.

Scéna Nikola Tempíra vypadá na první pohled jednoduše, pozadí, na kterém je vyobrazena pláž. Svůj význam dostane až na samém konci představení. Kostýmy Lenky Odvárkové pak scénu doplňují – oblékla totiž herce do letního oblečení a plavek.

Během hodinu dlouhého představení se vystřídá několik témat – od pomazánkového másla přes očkování po tragickou událost. Postavy při nastolování různých agend ukazují, že dva lidé, kteří se na jedné věci shodnou, mohou mít odlišné názory na téma jiné. Symbolická pravda, kterou všichni hledáme, je v inscenaci vyobrazena jako Wi-Fi, ke které ovšem nikdo nezná heslo.

Prudké střídání témat inscenaci trochu ubližuje. Prodloužení jedné linky by ovšem ubralo čas jiné, nebo by celou inscenaci necitlivě natáhlo. V některých momentech tak děj těží ze silných hereckých výkonů. Herci Ondřej Brett, Jakub Burýšek, Lukáš Melník, Michal Sedláček a Magdaléna Tkačiková během celé hodiny neopustí scénu. Nasazení a intenzita inscenace by ani nedovolila prodloužit délku inscenace. Právě nastavení správného momentu kdy skončit je často problémem, tady se to však povedlo.

Inscenace #nejsemrasista_ale nemusí oslovit každého. Především starší publikum, které se neorientuje v kyberprostoru, nemusí téma oslovit. Někomu by také mohlo vadit časté použití vulgarit, na to ovšem tvůrci upozornují předem. Tento projekt pravděpodobně nedosáhne výšin naší divadelní scény, jedná se ovšem o unikátní inscenaci. Bezručí tak do svého repertoáru přidávají inscenaci, která doposud ve městě nebyla. Své diváky si bezpochyby najde.

Jiří Šíma / Sokolska33.cz / 21. května 2018

Poněkud nedotaženou inscenaci na téma internetových diskusí u Bezručů zachraňují výborné herecké výkony

V pátek 18. května představilo Divadlo Petra Bezruče poslední premiéru sezóny 2017/18 pod názvem #nejsemrasista_ale. Autorská inscenace mladého režiséra Braňo Holička trvá hodinu a obsahuje velké množství vulgarit, ale taky plno pravd k zamyšlení. Téma pravdy a její subjektivity je zde prezentováno skrz pětici výtelníků, kteří nahrazují virtuální diskuze.

Přiznám se, že na novou hru Braňo Holička jsem se opravdu těšila. Sledovala jsem jeho divadelní tvorbu od Ypsilonky před Disk až po regionální scény. Prozatím ve mně nepřekonatelné ztvárnění hry Masakr v Paříži zanechalo fascinující pohled na genialitu vměstnanou do jedné hry. Nicméně po páteční premiéře tak nadšená nejsem.

Je mi naprosto jasné, co chtěl autor a režisér v jedné osobě sdělit. Generační výpověď měla svá velmi dobrá místa, ale bohužel ne tak pevná, aby na nich dokázala celé své téma udržet. Jednotlivé složky představení jsou skvělé, ale dohromady to moc nefunguje.

Nejprve bych se ráda chvíli zabývala samotným tématem. Již název #nejsemrasista_ale není v případě režiséra zcela originální. Forma názvu i téma se v obdobném provedení již v jeho tvorbě vyskytují. To by nevadilo, pokud by tematika internetových diskusí byla trochu propracovanější nebo přinesla něco víc než jen opakování klasických klišé.

Bohužel toto téma již bylo použito v mnohých inscenacích, a ne vždy to bylo přínosem. Nicméně jsou hry (např. Já, hrdina, rež. Jiří Havelka a kol.), kde diskuzní příspěvky přesahují samotné téma a vyvolávají v lidech nervozitu a neklid. Zde se tento přesah nekoná.

Nikdo nepochybuje o tom, že je důležité poukazovat na problematiku sociálních sítí, manipulaci s „pravdou“, přeinformovanost a její důsledky. Nicméně šlo by to i bez repetice stejných motivů. Od spojení takové scény jako je ta bezručácká s nápady oplývajícím autorem jako je Braňo Holiček jsem očekávala mnohem víc.

Z čeho však zklamaná nejsem a co dělá Bezruče Bezručema jsou herci – ať už mají rádi pomazánkové máslo, nebo jsou na kluky, jsou to prostě profesionálové v každé situaci. Pětice herců v podání Ondřeje Bretta, Jakuba Burýška, Lukáše Melníka, Michala Sedláčka a Magdalény Tkačikové vytváří celistvý obraz, kde nikdo nikoho nezastiňuje ani nepřehrává. Všechny role jsou zároveň hlavní i vedlejší a veškerá síla vzniká vzájemnými dialogy, jejichž aktéři a intenzita projevu se proměňují.

Afektovaný herecký výstup Magdalény Tkačikové je vtipnou vsuvkou na téma divadelní svět a jeho přínos společnosti. Ani pánové však nezaostávají za svou kolegyní a svým bryskním humorem a smyslem pro načasování vytvářejí z představení humornou grotesku s absurdními prvky.

Velmi vydařená je především scéna. Nikola Tempír zaplnil celý prostor dominantní „přímořskou pláží“ a kromě ručníků a ústředních diskuzních předmětů tak vytvořil jedinou rekvizitu potažmo kulisu. S ohledem na pláž oblékla Lenka Odvářková herce do plavek a letních outfitů. Účel této scénografie se vynoří až na konci hry a tento moment společně s posledním aktem postav dává inscenaci podstatně vyšší záměr.

Hodně povedené je intenzivní hudební intermezzo, které kopíruje vývoj inscenace a citlivě graduje. Reklamní vsuvky odrážejí všudypřítomné reklamní spoty, které jsou nejen otravné, ale hlavně mnohdy necitlivě kuriózní.

Inscenace má velkou výhodu, a to časový rozsah. Tempo představení by delší čas snad ani neuneslo. Autor se ve hře dotýká tolika zajímavých témat, že kdyby si vybral jedno a pořádně ho dotáhl do konce, možná by ze hry neudělal degustaci malých porcí, ale vytvořil by nosné sousto s intenzivním dopadem na diváka. Bohužel se tak nestalo.

Evelína Vaněk Síčová / Ostravan.cz / 19. května 2018